

Ben Sen Olamam

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Eylül 2020

Ne olduğunu adlandıramadığım bir his, beni sana çeken yoksa sen misin fısıldayan içimdeki dervişe? Ne maytap geçiyorum gök cisimleri ile ne de gözyaşı doğurmak istiyorum hepsini geçip kocaman bir göz oluyorum ve yutuyorum kara deliği.

Aşkın hicreti, Nilgün belki de asla var olmamış ve gerçekleşmeyecek bir dostluğun kılcal damarları ve işte büyüyorum ve işte büyütüyorum seni yüreğimde ama gözümdeki devasa ışıkla da biliyorum ki ruhuna okuduğum rahmeti es geçmiyor Yaratan.

Adı olmayan bir duayım belki de insanlık tarihine asla geçmeyecek soytarı bir hayat hikâyesi.

Ben sen olamam.

Sen ise çoktan bana ışınlandın ve geceyi aydınlık kılan saklı durduğun o buluttan beni çağırın sesin...

“Defterler.”

Kitabını karıştırıyorum, Nilgün ve inanılmaz bir diyalog geliyor içimde ve içinden geçenlerle yüzleşiyorum aslında aşağı yukarı on yılımı alan bir arayış adını konumlandığımda elbet çıkmayı arzuladığım kariyer basamakları ve şimdi sen neredesin, ben nerede?

Unutmaya çalışıyorum dünü.

Uyutmaya çalışıyorum hırçın rüzgârı.

Dikleniyor kalemim ve diretiyor: “Yaz, sadece yaz” diye.

Neye denk düştüğümü biliyorum.

Neye düşmediğimi ise insanlar iddia ediyor.

Tanımadığım kim varsa tanıdık bakışlı kimi zaman bir adam kimi zaman yorgun bir kadın bazense üçüncü cins diye lanse edilen ait olduğu dünyayı dillendiremediğim.

Geçiyorum her şeyi ama her şeyi geçiyorum.

Sihirli bir pencere ışıl ışıl bazense karanlık bir alt geçit.

Recim edildiđim; resmedildiđim.

Rücu ettiđim bir aşk ve de.

Rükû ettiğim maneviyat ve üstü örtülü olmayan dağınık bir masa gibi aklımın çekmeceleri ve içleri hınca hınç kağıt dolu.

Gözlerim arıyor yıllar evvel yazdığım onlarca hatta yüzlerce cv'yi.

Kimi Türkçe kimi İngilizce ve işte yeniden sana d/üşüyorum, Nilgün ve gözüm kapalı okulumun bahçesini tavaf ediyorum hele ki mezun olduktan on sene sonra bir proje çalışması adına düşüyor yolum okuluma/okulumuza.

Sonra unutuyorum ve seni henüz tanımıyorum.

Sonra uyuyorum ve uyuyorum takriben bir asır.

Derken uyanıyorum bir de ne göreyim?

Hiçliđimi değtiğim sayfalar ve sözüm ona şiir yazıyorum sonra bir öykü derken bir masal ve sana rastlıyorum.

Sana yazdığım onca mektup sadece senin okumanı dilediğim ve sayısız sen okuyorsunuz mektuplarımı ve cevabın geliyor da defalarca.

Susuyorum sonra tıpkı bir ömür öğretildiği üzere ama olmuyor, Nilgün bil ki olmuyor.

Sen ve Kađan düşüyorsunuz aklıma.

Ne aptalım.

Aslında siz yoksunuz.

Ne aptalım.

Ben olduğuma dair bir belge de yok elimde ve her şey kayıp her şey ayıp.

Bir izdihama denk düşünüyorum ki ve seni unutuyorum derken günler geçiyor bir mektup daha postalıyorum Cennet Postanesine.

Son bellediğim bir mektup.

Ben yalancısıyım söylediklerimin çünkü yeniden yazıyorum sondan sonraki en sonuncu mektubu ve kocaman bir nokta koyuyorum sözüm ona.

Ve kitabının(Defterler) sayfaları arasında kendime rastlıyorum ve söylediğin şu cümle:

“Bitirdiğim liseye öğretmen olarak girecekmişim ve bir curriculum vitae yazmam gerekiyor. Ne renk olduğunu hatırlamadığım bir kâğıda yazıyorum ve...”

Bunu yazan sensin.

Oysaki o liseye öğretmen olarak girmek isteyen ben.

Yine keşşiyor yolumuz ve kendi okulumda öğretmen olarak çalışma şerefine tam da nail olacakken...

Öncesinde MEB'na başvurmam gerekiyor elbet atamamın yapılması için ve işte geçiştiriyorum ve kanundaki küçük bir değişiklik ile atamam yapılmıyor.

Öğrenci miyim?

Hayır.

Öğretmen miyim?

Mademki elimde diplomalarım ve evraklarım var gel gör ki ücretli çalışacağım bir döneme giriyorum.

Bir yıl derken üç derken...

Asırlık uykum beni çağırıyor ve atıyorum havluyu ama yaşlarım çağlıyor çünkü aidiyet duygum sallantıda.

Ait olmadığım ne varsa oysaki ait olmak için elimden gelen her şeyi yaptığım.

Bir asır daha uyuyorum arada gözümü açıp şişe şişe kola içiyorum ve yeniden uyuyorum sonra bir açıyorum ki...

Hiç mi hiç ait olmadığım bir yüzyıl ve uçuşan keleklerin yerini dronlar almışken.

Sen ise hiç gelmedin bu yüzyıla ve biliyorum ki ikimizin de doğduğı aynı yüzyıldan bana sesleniyorsun ve sesini duyuyorum, Nilgün aslında ben de Tanrı'ya seslenirken seninle keşşiyor yollarımız.

Sen bir çölün ortasında.

Bense bir çağ yangını.

Hangimiz ölüyüz hangimiz diri, Nilgün?

Mademki nedenlerin vardı bir şeyler için senin...

Benim de sebeplerim var Nilgün en çok da direnmek ve mutlu olmak adına...

Seninle arkadaşlığımıza gıpta ile bakıyor içimdeki çocuk ve hiç doğurmadığım yüzlerce çocuk.

Hangimiz başaracağız Nilgün daha da çok ölü olmayı hele ki koca evren çoktan reddetmişken bizi?